

Interjú Korsós Gergővel

Mesélj a költői indulásról és a közegről, amelybe beleszülettél.

Az első élményem a versekkel az, hogy mondom őket. Hatéves koromtól az érettségiig versmondó versenyekre jártam. Először Szekszárdon, ahol általános iskolás és gimnazista voltam, aztán később máshol is. Ez talán azért is fontos, mert most meg *mondva* írom őket. Így talán könnyebb észrevenni, ha valami nem *igaz*. Fontos megemlítenem Baka Tünde nénit és a Baka István összművészeti emléktáborokat. Kicsi voltam Baka költészetéhez, nem nagyon értettem, de a *Szentpéterváron újra* című versből két sor az egyik táborból nagyon megmaradt: „Mikor Péter-Pál tornya tűjén végig / Isten hasából arany vér csorog.” Éreztem, hogy na ez már valami, kezdeti, farigcsált kis verseimhez képest. Volt persze egy József Attila-epigon korszakom is. De kinek nem? Végzős gimnazista koromban megírtam egy szentjánosbogár szerelmi vallomását egy ganajtúró bogárhoz. Ott tört el bennem, illetve kezdődött el valami.

Mik voltak a meghatározó olvasmányélményeid? Mikor „csodálkoztál rá” a kortárs költészetre?

Baka István már egészen korán megvolt. És egyre jobban szeretem. Szerepverseiben előkerül Yorick, Liszt Ferenc, Széchenyi, és alteregója, Sztjepan Pehotnij is. De ezek sosem csak öncélú játékok, Baka íz-ig-végig forradalmi költő, aki forradalmisága mellett sosem felejtett el jó verseket írni. Aztán mivel inkább egy szerencsétlen, furcsa gyerek voltam, adta magát a sci-fi és a fantasy. *Harry Potter*, *Eragon*, *A Gyűrűk Ura*, *Solaris*... Hamvas Bélától a *Karnevál*. Imádtam szabadságát, humorát, pontosságát a könyvnek. Samuel Beckett abszurd drámái. Ami a kortárs költészetet illeti: tizenhét éves korom körül beírtam a laptopba, hogy „kortárs versek”. Úgy voltam vele, ha már írok, illene megismerni kollégáimat. Enyhe sokkot kaptam anno, hisz Baka formailag elég kötött nyelvet működtet, az olvasott szövegeknek pedig se fülük, se farkuk nem volt. Ezt persze már máshogy látom, de mindenesetre azt most is tartom, hogy túl hétköznapiak tűntek nekem. Akkor még nem olvastam Szőcs Gézát meg Kemény Istvánt. Szóval naivan elhatároztam, hogy írok egy verseskötetet, tele úrhajóval, mágiával, és majd jól megmutatom. 2019 nyarán Versek szódával alkotótábor, majd Kóspallagi írótanya. Utóbbiban fellépőként Szálinger Balázs és Vajna Ádám is jelen volt, akik nagyon-nagyon sokat segítettek. Majd a Hajdúböszörményi író táborok. A szűk értelemben vett szcénát, a fiatal kortárs irodalmat ezekben a táborokban ismerhettem meg.

Verseid szokatlanul tágas térben mozognak, sokszor előkerül bennük a világűr, úrhajók bukkannak fel, olykor földönkívüliek is. Mi az, ami ennyire vonz „fölfelé”?

A félelem a valóságtól. Eleinte az egész univerzumot szerettem volna megénekelni, de rá kellett jönnöm, hogy ebből csak öncélú hülyéskedés lesz, ha egyik szememet nem tartom közben a Földön is. Érdekel, hogy lehet-e egy abszurd, elemelt vershelyzetből mégis a közös valóságunkkal párbeszédbe lépni. Egy ismert szerzőtől olvastam, már nem tudom kitől, hogy az abszurdban szeretné meglátni a hétköznapit, és fordítva. Szerintem ez tök izgalmas és tök jól hangzik, ellopom.

Szerinted mennyiben változott meg a költészet szerepe a 21. században? Mit gondol erről egy mai pályakezdő?

Nagyon sok minden a Facebookon, a közösségi médiában zajlik. A jelen levés kényszere. Mikor kell hozzászólni, kell-e hozzászólni... Kimaradsz, lemaradsz. Jó, ha tudnak rólad, de az ötödik poszt helyett, lehet, hogy jobbat tesz az ember magának és a világnak, ha lekapcsolja magát az egésztől. De ez máris kicsit öregesen hangzik. Mindenesetre nagyon könnyű elveszteni a fókuszot, miért is csináljuk ezt igazán. Örülök, hogy generációmban felértékelődött a közösségek szerepe. A Késelés villával irodalmi eseménysorozatnak egész nagy vonzása van már. Persze megvannak a kicsinyes háborúskodások, ennek ellenére jó havonta egyszer közösen az irodalomról, társadalomban betöltött szerepéről, jövőjéről, illetve saját jövőnkéről gondolkozni.

Min dolgozol? Mik a terveid?

Szeretném befejezni készülő verseskötetemet. Szeretnék nem megörülni. Kifejezni hálámat magyartanáraimnak, akik olvasót és költőt neveltek belőlem. Szeretném, hogy az irodalom ne csak egy kis csoport játéka legyen. Szeretem a pátoszt, szóval: szeretnék valami nagyot, valami szívdobogtatót csinálni.

Korsós Gergő 2000-ben született Szekszárdon. Jelenleg az ELTE BTK hallgatója. Versei eddig – többek között – a *Literán*, a *Székelyföldben*, a *Jelenkorban* és az *Öbölnyi megafon* című antológiában jelentek meg.

Korsós Gergő: Elmennék hozzád, mint Kisfaludy Sándor

Rózájához Gógánfára,
s bár évek óta nem láttuk egymást,
esküszöm, megkérném a kezedet.

Még ha a Szegek vidékén lagnál is,
mindentől távol, a Barlahidai-tó közelében,
hová szűrös fenyők között vezet az út.

Ahogy ezt kell, ahogy ezen a vidéken szokás,
kesergősen regélném el szerelmemet,
hisz imádjátok Kisfaludy Sándort.

Nyakamba kapnálak, és meg sem állnánk,
míg nem láttuk mind a karácsonyi
fenyődömpingből élő falvakat,
amilyen a tiéd is,
meg a borostyánutat, a TV-tornyot,
és a Kis-Balaton nádasában megbújó vidrát.

Szép lenne, milyen kár,
hogy mint Gógánfán Róza,
te is nemet mondanál nekem.

Szabadkoznál, hogy kedves srácnak tartasz,
de alig ismerjük egymást,
és ez így nagyon hirtelen.

A kosár után ugyanolyan szomorú lennék, mint Kisfaludy,
ha nem szomorúbb, de milánói várvédés és raboskodás helyett
legfeljebb szétrúgnék egy villanyoszlopot.

Hátha megsajnálsz, ha eltörik a lábam,
és belátod, mielőtt megárvulsz, mint Róza,
hogy mégis én, csakis én kellek neked.